

*Дмитро Колодчин,
аспірант кафедри кримінального процесу
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого*

УДК 343.126.1

Врахування іноземного досвіду при удосконаленні нормативної регламентації запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою

Цінність компаративного аналізу, як способу наукового дослідження у галузі юриспруденції, істотно зростає, коли йдеться про розгляд правових інститутів, природа яких є спільною для більшості національних правових систем. Разом із тим, специфіка національної правосвідомості, досвід правозастосування, ступінь наближеності до європейських стандартів та інші чинники породжують варіативність у нормативній регламентації одного й того ж питання у різних державах, що у свою чергу дає підґрунтя для наукового аналізу, зокрема в контексті можливих нормативних запозичень. Тож, на наш погляд, вирішення задачі удосконалення нормативної регламентації процесуального порядку взяття та тримання під вартою підозрюваного, обвинуваченого не може здійснюватися успішно без врахування іноземного досвіду.

Питання тримання під вартою в ключі порівняльного правознавства

на сьогодні не є абсолютною новацією в сфері кримінальних процесуальних досліджень, оскільки в тому чи іншому ракурсі піднімалось в роботах багатьох науковців. Зокрема, окремі аспекти зазначеної тематики висвітлили в своїх наукових працях К. Д. Волков, О. М. Коріняк, Ю. Д. Москалюк, О. О. Мохонько, О. І. Тищенко, Г. В. Уваров, О. Г. Шило та інші дослідники. Тим не менш, зважаючи як на зміну кримінального процесуального законодавства України, так і на новації у зарубіжних підходах до питання нормативної регламентації тримання під вартою, аспект компаративного аналізу зберігає свою актуальність й на сьогодні.

Перш за все відмітимо, що розгляд клопотання про взяття під варту, за загальним правилом, відбувається за участю сторони захисту, яка наділена правом надати показання чи інші докази з приводу обрання запобіжного заходу, тобто встановлюється неприпустимість взяття під варту

без допиту особи, щодо якої вказане питання розглядається. Проте участь сторони захисту при вирішенні питання про застосування запобіжного заходу не завжди можлива. Законодавці зарубіжних країн по-різному визначають допустимість розгляду клопотання про взяття під варту за відсутністю сторони захисту. Так, ч. 3 ст. 206 КПК Грузії вказує, що неявка сторін не тягне відкладення розгляду клопотання [1]. Відповідно до ч. 5 ст. 108 КПК Російської Федерації ухвалення судового рішення про обрання запобіжного заходу у вигляді взяття під варту за відсутності обвинуваченого допускається тільки у разі оголошення обвинуваченого в міжнародний розшук [2]. Подібна норма закріплена в КПК Республіки Казахстан. Окрім того, відповідно до ч. 4 ст. 148 КПК Республіки Казахстан розгляд слідчим суддею клопотання про санкціонування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою під час відсутності підозрюваного, обвинуваченого також допускається у випадках ухилення від явки до органу, що веде кримінальний процес, при належному повідомленні про час і місце судового засідання [3]. Ст. 118а КПК Федеративної Республіки Німеччина визначає, що підозрюваний, обвинувачений повинен бути доставлений на судовий розгляд, за винятком випадків, в яких він відмовився від присутності на засіданні або його приводу протистоїть велика відстань, хвороба чи інші непереборні перешкоди. Якщо підозрюваного, обвинуваченого не доставляють до суду, захисник повинен представляти його інтереси на судовому засіданні. У цьому випадку для судового розгляду призначається захисник, якщо обвинувачений ще немає захисника [4, с. 193]. Досить цікавим в аспекті забезпечення права підозрюваного, обвинуваченого на участь у розгляді питання про застосування запобіжного заходу у вигляді взяття під варту є законодавчий підхід Естонської Республіки. Так, відповідно до ч. 3

ст. 131 КПК вказаної держави, суддя попереднього слідства може організувати участь осіб, зазначених у частинах 2 і 3 цієї статті, в розгляді клопотання про взяття під варту за допомогою технічних засобів, що відповідають вимогам, наведеним у п. 1 ч. 2 ст. 69 КПК Естонської Республіки [5].

Якщо звернутися до кримінального процесуального законодавства України, то слід відмітити, що вітчизняний законодавець не порушує загальноприйнятую світову практику й також йде шляхом заборони обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою без присутності підозрюваного, обвинуваченого, окрім випадку, коли буде доведено, що підозрюваний, обвинувачений оголошений у міжнародний розшук (ч. 6 ст. 193 КПК України). При цьому, в світлі вищевказаного підходу Естонської Республіки, маємо зауважити, що КПК України не визначає правового порядку обрання, зміни та скасування запобіжного заходу за дистанційною участю учасників такого розгляду. Не зважаючи на це, на можливість використання режиму відеоконференції при вирішенні окремих питань, пов'язаних із триманням під вартою, вказується ВССУ у одному з узагальнень судової практики («Про судову практику застосування судами першої та апеляційної інстанцій процесуального законодавства щодо обрання, продовження запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою» від 03 грудня 2014 р.). Так, ВССУ зазначає, що вирішуючи питання про продовження строку застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у випадках, коли обвинувачений не доставлений в судове засідання із СІЗО, при цьому відмовився від проведення засідання у режимі відеоконференцзв'язку, судам слід розглядати відповідні клопотання за умови, що в засіданні з'явився захисник обвинуваченого, який діючи в інтересах свого підзахисного, зможе навести доводи щодо застосування

достатнього та необхідного виду запобіжного заходу. На наш погляд, практику використання дистанційної участі у розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу слід визнавати правильною, проте, вбачається, що застосування режиму відеоконференції не може обмежуватися лише участю обвинуваченого, а має поширюватися на інших учасників такого розгляду, а також використовуватися не лише при вирішенні питання про продовження строку застосування запобіжного заходу, але й при вирішенні питання про зміну раніше обраного запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Тому, пропонуємо доповнити ст. 193 КПК України ч. 7 у наступній редакції: «Розгляд клопотання про продовження строку застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою чи про зміну даного запобіжного заходу може здійснюватися у режимі відеоконференції в порядку визначеному в ст. 336 цього Кодексу за обов'язкової згоди підозрюваного, обвинуваченого».

У кримінальних процесуальних кодексах деяких зарубіжних країн, у разі задоволення клопотання про застосування досліджуваного запобіжного заходу, закріплена вимога про повідомлення членів родини про взяття під варту підозрюваного, обвинуваченого. Так, відповідно до ч. 1 ст. 128 КПК Литовської Республіки, під час прийняття рішення про взяття під варту (арешт) підозрюваного, слідчий зобов'язаний повідомити про це члена його родини або іншого родича, якого визначить заарештований. Якщо заарештований не визначить таких осіб, тоді прокурор на свій розсуд може повідомити когось з членів родини або близьких родичів заарештованого, якщо їх можна буде встановити. Прокурор може відмовити у повідомленні, якщо заарештований буде на цьому мотивовано наполягати, щоб це трималося в секреті від членів його сім'ї або близьких родичів. Але при цьому підозрюваний має скористатися нагодою осо-

бисто сповістити членів своєї родини чи близьких родичів про своє затримання [7]. Подібна норма закріплена в КПК Російської Федерації, КПК Федеративної Республіки Німеччина, КПК Естонської Республіки, КПК Чеської Республіки. При цьому, в порядку порівняння, відмітимо, що в кримінальному процесуальному законодавстві України закріплена аналогічна вказівка, але лише для випадку затримання особи. Разом із тим, вбачається, що, з погляду права осіб на отримання інформації щодо позбавлення їх близького родича свободи, ситуації затримання та взяття під варту є ідентичними. Тож, на наше переконання, є сенс доповнити КПК України нормативним положенням, поклавши на прокурора обов'язок негайно повідомляти близьких родичів підозрюваного, обвинуваченого (або інших визначених ним осіб) про факт взяття під варту та місце утримання останнього, у разі задоволення клопотання про застосування щодо нього запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою обумовлює необхідність у подальшому вирішенні питання щодо здійснення піклування за особами, які перебувають на утриманні підозрюваного, обвинуваченого, взятого під варту, а також щодо забезпечення схоронності його майна. Показово, що у ряді КПК іноземних держав даному питанню приділена окрема увага. Наприклад, відповідно до ст. 178 КПК Грузії якщо у затриманій, взятій під варту або поміщеній в медичну установу для проведення експертизи особи залишилися без нагляду неповнолітні діти, старі батьки або інші особи, які перебувають на її утриманні, прокурор і суд зобов'язані передати їх на піклування родичам, іншим особам або відповідним установам, а якщо залишається бездоглядним майно особи, – здійснити заходи щодо його охорони. Про вжиті заходи повинно бути негайно повідомлено затриманій, взятій під варту або по-

міщений в медичний заклад для проведення експертизи особі, про що слідчий або прокурор складає довідку, яка долучається до кримінальної справи, або (і) робиться запис у протоколі судового засідання [1]. Аналогічний обов'язок закріплений в ст. 140 Республіки Вірменії [8], ст. 160 Азербайджанської Республіки [9], ст. 129 КПК Литовської Республіки [7], а також ст. 154 Республіки Казахстан [3]. Стосовно законодавства України, то маємо відмітити, що чинний КПК України не визначає порядок забезпечення реалізації права на піклування та нагляд за майном при триманні підозрюваного, обвинуваченого під вартою. Разом із тим, на наше переконання, обрання і реалізація запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою має здійснюватися з урахуванням усіх наслідків його застосування, у тому числі якщо це безпосередньо не стосується завдань кримінального провадження. Таким чином, видається за доцільне доповнити КПК України нормою, яка б встановлювала обов'язок сторони обвинувачення, у разі задоволення клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, вирішувати питання про піклування за особами, які перебувають на утриманні підозрюваного, обвинуваченого, взятого під варту, а також щодо забезпечення схоронності його майна.

У кримінальних процесуальних кодексах іноземних держав, так само як і в Україні, визначається порядок заміни застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою на більш м'який за наявності достатніх для цього підстав. Проте процесуальний порядок такої заміни різниться. Наприклад, відповідно до ст. 157 КПК Азербайджанської Республіки якщо при розгляді питання про обрання арешту як запобіжного заходу суд дійде висновку про відсутність необхідності в ізоляції обвинуваченого від суспільства шляхом його утримання під вартою, він має право замінити арешт домашнім

арештом. Одночасно з винесенням постанови про арешт суд може вирішити питання про звільнення обвинуваченого з-під арешту під заставу, і, у разі визнання такого звільнення можливим, визначає суму застави [9]. Заміна тримання під вартою на заставу також передбачена у КПК Республіки Казахстан, проте у кримінальному провадженні даної країни не допускається така заміна у справах про особливо тяжкі злочини. Так, відповідно до ч. 8 ст. 148 КПК Республіки Казахстан слідчий суддя при винесенні постанови про санкціонування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, за винятком справ про особливо тяжкі злочини, зобов'язаний визначити розмір застави, достатньої для забезпечення виконання підозрюваним, обвинуваченим покладених на нього обов'язків [3]. Можливість замінити тримання під вартою на заставу передбачена у ст. 192 КПК Республіки Молдова. Тимчасове звільнення під заставу не застосовується у випадках, якщо є відомості про те, що обвинувачуваний, підсудний може вчинити інший злочин або спробує чинити вплив на свідків, або знищити засоби доказування, або переховуватися від органів кримінального переслідування, прокурора або, в залежності від обставин, судової інстанції [10]. У кримінальному процесуальному законодавстві Чеської Республіки передбачена можливість заміни тримання під вартою на поруку, особисте зобов'язання, а також наглядом служби пробачії. Так, відповідно до ст. 73 КПК Республіки Чехія, якщо наявні підстави для взяття під варту, що зазначені у п. «а» або «в» ст. 67, орган, який приймає рішення про взяття під варту, може залишити обвинуваченого на волі або звільнити, якщо: (а) профспілки та організації роботодавців та інші громадські об'єднання, що визначені в ч. 1 ст. 3 – (або які переслідують добродійні цілі в якості мети їх діяльності), або довірена особа, яка може позитивно впливати на обвинуваченого, пропонує пору-

читися за подальшу поведінку обвинуваченого і за те, що обвинувачений буде з'являтися за викликом до суду, прокурора або слідчого, що він завжди попередньо повідомить про зміну місця проживання, а орган, який приймає рішення про взяття під варту, вважає, що порука є достатньою з урахуванням особи обвинуваченого й усіх обставин справи і приймає її, або (б) обвинувачений дасть письмове зобов'язання, що буде вести добросовісне життя, перш за все, що він не вчинить ніякого злочину, буде з'являтися за викликом до суду, прокурора або слідчого, що він завжди попередньо повідомить про зміну місця проживання, буде дотримуватися встановлених обмежень, а орган, який приймає рішення про взяття під варту, вважає, що зобов'язання є достатнім з урахуванням особистості обвинуваченого і всіх обставин справи і приймає його, або (в) з урахуванням особистості обвинуваченого і характеру відповідної справи, мета тримання під вартою може бути досягнуто шляхом застосування нагляду служби пробації над обвинуваченим [11].

У свою чергу, КПК Естонської Республіки передбачає можливість заміни взяття під варту на «електронний нагляд». Так, відповідно до ст. 137-1 КПК Естонської Республіки, за клопотанням підозрюваного, обвинуваченого або прокурора, за згодою ув'язненого під вартою, суддя попереднього слідства або суд може замінити взяття під варту обов'язком підкорятися електронному нагляду, передбаченому ч. 1 ст. 75-1 Пенітенціарного кодексу¹. Коли суддя попереднього слідства або суд отримує клопотання про заміну тримання під вартою, він дає завдання чиновнику з кримінального нагляду за місцем

проживання підозрюваного або обвинуваченого подати протягом п'яти робочих днів висновок про можливість встановлення електронного нагляду [5]. Звернемо увагу, що у деяких іноземних державах заміна запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою пов'язана з об'єктивною неможливістю застосування даного заходу до підозрюваного, обвинуваченого. Так, відповідно до ч. 1.1 ст. 110 КПК Російської Федерації запобіжний захід у вигляді взяття під варту змінюється на більш м'який при виявленні у підозрюваного або обвинуваченого у вчиненні злочину тяжкого захворювання, що перешкоджає його утриманню під вартою і посвідченого медичним висновком, винесеним за результатами медичного огляду. Перелік тяжких захворювань, що перешкоджають утриманню під вартою підозрюваних і обвинувачених, порядок їх медичного огляду і форма медичного висновку затверджуються Урядом Російської Федерації [2]. Подібна норма закріплена й у КПК Азербайджанської Республіки.

У світлі вищенаведеного, цікаво буде відмітити, що внаслідок становлення пробаційної служби в Україні, у кримінальному судочинстві нашої держави з'явився новий учасник кримінального провадження, представник персоналу органу пробації, завданням якого є складання досудової доповіді. Відповідно до Наказу Міністерства юстиції України «Про затвердження Порядку складання досудової доповіді» від 27.01.2017 р. № 200/5 досудова доповідь про обвинуваченого повинна містити: 1) соціально-психологічну характеристику обвинуваченого, в якій міститься інформація про особистість обвинуваченого та умови його життя відпо-

---

¹ Електронним наглядом є покладений на особу обов'язок протягом визначеного судом терміну підкорятися контролю за виконанням рішення щодо обмежень свободи пересування або заборони на вживання наркотичних препаратів та/або алкоголю, що контролюється з допомогою закріпленого на тілі особи електронного пристрою (ч. 1 ст. 75-1 Пенітенціарного кодексу Республіки Естонія).

відно до факторів ризику, що впливають на поведінку обвинуваченого; 2) оцінку ризику вчинення повторного кримінального правопорушення; 3) висновок про можливість виправлення без позбавлення або обмеження волі на певний строк з урахуванням доступних програм та послуг, за умови реалізації яких можливо досягнути належної поведінки без застосування покарань, пов'язаних із ізоляцією від суспільства². При цьому, враховуючи як зарубіжний досвід, так і природу досудової доповіді (відображення соціально-психологічної характеристики особи, прогноз щодо можливих ризиків небажаної поведінки тощо), на наш погляд, є сенс запровадити механізм використання пробаційних доповідей при вирішенні питання про зміну запобіжного заходу². Так, доцільно доповнити ст. 200 і ст. 201 КПК положеннями, які надавали б можливість сторонам звернутися до судді із клопотанням та зобов'язували б останнього доручити представнику персоналу органу пробації скласти відповідну доповідь³.

Аналізуючи кримінальні процесуальні закони іноземних держав можемо зробити висновок, що процес імплементації міжнародних стандартів тримання під вартою не оминає зарубіжні країни. Проте кожна держава визначає свій шлях розвитку інституту тримання під вартою через призму забезпечення права особи на свободу та особисту недоторканість. В умовах глобалізації та інтеграції України у міжнародне співтовариство важливе значення має реформування процесуального порядку взяття та тримання під вартою з урахуванням позитивного досвіду зарубі-

жних країн, проте такий процес має відбуватися через призму особливостей правової системи нашої держави.

Висновки. В умовах глобалізації та інтеграції України у міжнародне співтовариство важливе значення має реформування процесуального порядку взяття та тримання під вартою з урахуванням позитивного досвіду зарубіжних країн. Аналіз кримінальних процесуальних законів іноземних держав через призму європейських стандартів та з урахуванням особливостей правової системи нашої держави надав можливість сформулювати низку висновків і пропозицій:

а) доцільно доповнити ст. 193 КПК України частиною 7 у наступній редакції: «Розгляд клопотання про продовження строку застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою чи про зміну даного запобіжного заходу може здійснюватися у режимі відеоконференції в порядку визначеному в ст. 336 цього Кодексу за обов'язкової згоди підозрюваного, обвинуваченого»;

б) задля комплексного забезпечення права осіб на отримання інформації щодо позбавлення їх близького родича свободи, доречно законодавчо покласти на прокурора обов'язок у разі задоволення клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою негайно повідомляти близьких родичів підозрюваного, обвинуваченого (або інших визначених ним осіб) про факт взяття під варту та місце утримання останнього;

в) зважаючи на те, що обрання і реалізація запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою має здійс-

² Ми свідомо не пропонуємо використання такого роду механізму при вирішенні питання про обрання запобіжного заходу, оскільки як правило (особливо коли йдеться про взяття під варту) це потребує оперативності, що виключає можливість підготовки якісної та ґрунтовної інформації пробаційною службою.

³ На сьогодні чинне законодавство оперує терміном «досудова доповідь», який у запропонованій нами конструкції є дещо некоректним. Не заглиблюючись у термінологічне осмислення даного питання, лише відмітимо, що в даному випадку має йтися про «доповідь щодо оцінки ризиків, на запобігання яким спрямовані запобіжні заходи».

нюватися з урахуванням усіх наслідків його застосування, у тому числі якщо це безпосередньо не стосується завдань кримінального провадження, позитивним й таким, що потребує сприйняття є досвід іноземних держав, законодавство яких встановлює обов'язок сторони обвинувачення, у разі задоволення клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, вирішувати питання про піклування за особами, які перебувають на утриманні підозрюваного, обвинуваченого, взятого під варту, а також щодо забезпечення схоронності його майна;

г) враховуючи як зарубіжний досвід, так і природу передбаченої

КПК України досудової доповіді служби пробації (покликана відобразити соціально-психологічну характеристику особи, надати прогноз щодо можливих ризиків небажаної поведінки тощо) є сенс запровадити механізм використання пробаційних доповідей при вирішенні питання про зміну запобіжного заходу. У зв'язку із цим доцільно доповнити ст. 200 і ст. 201 КПК України положеннями, які надавали б можливість сторонам звернутися до судді із клопотанням та зобов'язували б останнього доручити представнику персоналу органу пробації скласти відповідну доповідь.

Список використаних джерел

1. *Уголовно-процессуальный кодекс Грузии* от 9 октября 2009 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://pravo.org.ua/files/Criminal%20justice/_09_10_2009.pdf.
2. *Уголовно-процессуальный кодекс Российской Федерации* от 18 дек. 2001 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_34481.
3. *Уголовно-процессуальный кодекс Республики Казахстан* от 4 июля 2014 года [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://online.zakon.kz/Document/?doc_id=31575852#pos=1996;-174.
4. *Уголовно-процессуальный кодекс Федеративной Республики Германия*. – Strafprozessordnung (StPO) : науч.-практич. коммент. и пер. текста закона / Павел Головненков, Наталья Спица ; со вступит. ст. проф. Уве Хелльмана. – Magdeburg : Universitdsverlag, 2012. – 404 с.
5. *Уголовно-процессуальный кодекс Эстонской Республики* от 12 февраля 2003 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://www.juristaitab.ee/sites/www.juristaitab.ee/files/elfinder/ru-seadused/%D0%A3%D0%93%D0%9E%D0%9B%D0%9E%D0%92%D0%9D%D0%9E-%D0%9F%D0%A0%D0%9E%D0%A6%D0%95%D0%A1%D0%A1%D0%A3%D0%90%D0%9B%D0%AC%D0%9D%D0%AB%D0%99%20%D0%9A%D0%9E%D0%94%D0%95%D0%9A%D0%A1_01.05.2015.pdf.
6. *Про судову практику застосування судами першої та апеляційної інстанцій процесуального законодавства щодо обрання, продовження запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою : узагальнення Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 03 грудня 2014 р.* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://sc.gov.ua/ua/uzagalnennja_sudovoji_praktiki.html.
7. *Кримінально-процесуальний кодекс Литовської Республіки* від 14.03.2002 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://pravo.org.ua/files/\(2\).pdf](http://pravo.org.ua/files/(2).pdf).
8. *Уголовно-процессуальный кодекс Республики Армения* от 01.07.1998 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.parliament.am/legislation.php?sel=show&ID=1450&lang=rus#%D0%C0%C7%C4%C5%CB+1>.

9. *Уголовно-процессуальный* кодекс Азербайджанской Республики от 14 июня 2000 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://www.unodc.org/tldb/pdf/Azerbaijan_Code_of_Criminal_Procedure_in_Russian_Full_text.pdf.

10. Уголовно-процессуальный кодекс Республики Молдова от 14 марта 2003 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30397729#pos=2470;-152.

11. Criminal Procedure Code of the Czech Republic, Act No. 141/1961 Coll. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: www.legislationline.org/documents/id/20036.

12. Про затвердження Порядку складання досудової доповіді: наказ Міністерства юстиції України від 27.01.2017 р. №200/5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0121-17>.

Колодчин Д. В. Врахування іноземного досвіду при удосконаленні нормативної регламентації запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою

У статті наводяться результати порівняльно-правового аналізу підходів різних держав до нормативної регламентації окремих питань застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Ключові слова: тримання під вартою, особиста недоторканість, права людини, порівняльне правознавство.

Колодчин Д. В. Использование иностранного опыта при усовершенствовании нормативной регламентации меры пресечения в виде содержания под стражей

В статье приводятся результаты сравнительно-правового анализа подходов разных стран к нормативной регламентации отдельных вопросов применения меры пресечения в виде содержания под стражей.

Ключевые слова: содержание под стражей, личная неприкосновенность, права человека, сравнительное правоведение.

Kolodchyn D. Accounting of foreign experience concerning improving of normative regulation of preventive measure during detention

The article touches upon the issue of comparative-legal analysis of different state approaches concerning normative regulation of some questions about using preventive measure of detention.

Key words: detention, personal immunity, human rights, comparative law.